

Cartea lui Daniel - Numărul patruzeci și opt

Dezvăluirea profeției: semnificația vedeniei lui Habacuc, a celor două table și a tainei Necurmatului în interpretarea biblică

Jeff Pippenger

2024-01-12

Sporirea cunoștinței care este reprezentată de vedenia de la râul Ulai este ceea ce, în cele din urmă, a fost scris pe cele două table ale lui Habacuc.

Întrețesută cu profețiile pe care le consideraseră ca fiind referitoare la timpul celei de-a doua veniri era o învățătură în mod special adaptată stării lor de incertitudine și de așteptare încordată, care îi încuraja să aștepte cu răbdare, în credința că ceea ce era acum întunecat pentru înțelegerea lor avea să fie, la vremea cuvenită, făcut limpede.

Între aceste proorocii se număra și cea din Habacuc 2:1-4: "Mă voi posta la straja mea, mă voi sui pe turn și voi veghea să văd ce Îmi va spune El și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o deslușit pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, i se îngâmfwă sufletul: nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui."

Încă din 1842, îndrumarea dată în această profeție — „Scrie vedenia și fă-o limpede pe tăblițe, pentru ca să alerge cel ce o citește” — îi sugerase lui Charles Fitch întocmirea unei diagrame profetice pentru a ilustra vedeniile din Daniel și din Apocalipsă. Publicarea acestei diagrame a fost privită drept o împlinire a poruncii date prin Habacuc. Nimeni însă nu a observat atunci că în aceeași profeție este prezentată o întârziere aparentă în împlinirea vedeniei — un timp de zăbovire. După acea dezamăgire, acest cuvânt al Scripturii a părut foarte semnificativ: „Vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă întârzie, așteapt-o; căci va veni negreșit, nu va zăbovi.... Cel drept va trăi prin credința lui.” Marea Controversă, 391, 392.

Cele două table ale lui Habacuc sunt, în chip profetic, doi martori. Potrivit Scripturii, doi martori trebuie aduși laolaltă pentru a statornici adevărul.

Iar dacă nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, pentru ca, prin gura a doi sau a trei martori, să se adeverească orice cuvânt. Matei 18:16.

Când cele două table ale lui Habacuc (diagramele pionierilor din 1843 și 1850) sunt suprapuse una peste cealaltă, ele confirmă adevărurile care erau nestematele visului lui Miller. Eroarea din 1843, reprezentată pe prima tablă, când este suprapusă peste a doua tablă, stabilește timpul de zăbovire al vedeniei. Miller (străjerul simbolic al acelei istorii) a întrebat ce trebuia să spună în timpul dezbaterii legate de istoria sa.

Voi sta la locul meu de strajă, mă voi așeza pe turn și voi veghea să văd ce îmi va spune și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Habacuc 2:1.

Domnul i-a poruncit lui Miller să scrie vedenia, iar în visul său a așezat caseta care conținea vedenia pe o masă în mijlocul camerei sale.

Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o limpede pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Habacuc 2:2.

Apoi, tablele identifică timpul zăbovirii și prima dezamăgire.

Căci vedenia este încă pentru o vreme rânduită, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni negreșit, nu va zăbovi. Habacuc 2:3.

Apoi este reprezentat procesul de testare în trei etape, produs de creșterea cunoștinței (bijuteriile lui Miller).

Iată, sufletul său, îngâmfat, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Habacuc 2:4.

Cele două clase de închinători urmau să fie vădite prin procesul de încercare din Daniel, capitolul doisprezece.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Cei înțelepți ai lui Daniel sunt fecioarele înțelepte din Matei douăzeci și cinci, care au fost îndreptățite prin credință, iar cei nelegiuți au fost fecioarele neînțelepte, care s-au semețit în mândrie. La sfârșitul visului lui Miller, nestematele reprezintă untdelemnul din pilda celor zece fecioare, care era mesajul.

Dumnezeu este dezonorat când nu primim comunicările pe care ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul cel auriu pe care l-ar turna în sufletele noastre, pentru a fi comunicat celor din întuneric. Când va veni chemarea, 'Iată, vine Mirele; ieșiți-i în întâmpinare,' aceia care nu au primit untdelemnul sfânt, care nu au prețuit harul lui Hristos în inimile lor, vor constata, asemenea fecioarelor neînțelepte, că nu sunt pregătiți să-L întâmpine pe Domnul lor. Nu au, în ei înșiși, puterea de a dobândi untdelemnul, iar viețile lor sunt ruinate. Review and Herald, 20 iulie 1897.

Lumina nestematei lui Miller în zilele de pe urmă va fi de zece ori mai strălucitoare, iar atât numărul zece, cât și lumina sunt simboluri ale unei încercări. În zilele de pe urmă, reprezentate la sfârșitul visului lui Miller, lumina adevărului, reprezentată pe tablele lui Habacuc, produce o solie de încercare, care, în pilda celor zece fecioare, este reprezentată drept solia Strigării de la miezul nopții. Acest proces de încercare este o repetare a procesului de încercare din istoria millerită, căci pilda celor zece fecioare se repetă întocmai, literă cu literă, în zilele de pe urmă.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Zece este simbolul unei încercări, iar la sfârșitul celor zece zile Daniel și cei trei tovarăși ai săi erau, la înfățișare, mai frumoși și mai grași decât cei care mâncau din hrana Babilonului. Cei mândri, reprezentați în Habacuc, care trăiau prin prezumție, nu prin credință, au dezvoltat caracterul Babilonului. În istoria milerită ei au devenit fiicele Babilonului, iar în Habacuc, trăsăturile profetice ale papalității sunt cele folosite pentru a identifica caracterul celor care au ales să nu trăiască prin credință.

Iată, sufletul lui, care se înalță, nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui. Da, și pentru că păcătuiește prin vin, el este un om mândru, care nu stă acasă, își lărgește dorința ca Locuința morților, este ca moartea și nu se poate sătura, ci adună la sine toate neamurile și grămădește la sine toate popoarele. Oare nu vor ridica toți aceștia împotriva lui o pildă și un proverb batjocoritor și vor zice: Vai de cel ce-și mărește ceea ce nu este al lui! Până când? și de cel ce se împovărează cu lut gros! Nu se vor ridica oare deodată cei ce te vor mușca, și nu se vor trezi cei ce te vor tulbura, și vei fi tu prăzi pentru ei? Fiindcă ai jefuit multe neamuri, toată rămășița popoarelor te va jefui pe tine, din pricina sângelui oamenilor și pentru violența asupra țării, a cetății și a tuturor celor ce locuiesc în ea. Habacuc 2:4-8.

Procesul de încercare adus asupra fecioarelor din Matei 25 dă naștere unei clase de închinători, care au dezvoltat caracterul împăratului de la mieznoapte (papalitatea), care este de asemenea puterea care „a prădat multe neamuri”. Este puterea papală cea care este mușcată pe neașteptate, întocmai cum Izabela a fost mâncată de câini.

Așa zice Domnul: Iată, un popor vine din țara de la mieznoapte, și un neam mare se va ridica de la marginile pământului. Ei apucă arcul și sulița; sunt cruzi și fără milă; glasul lor răcnește ca marea; și călăresc pe cai, rânduieți ca niște oameni de război împotriva ta, o, fiică a Sionului. Am auzit vestea despre ei; ni s-au slăbit mâinile; ne-a cuprins angoasa și durerea, ca a unei femei în durerile nașterii. Nu ieși la câmp, nici nu umbra pe cale; căci sabia vrăjmașului și groaza sunt de jur împrejur. O, fiică a poporului meu, încinge-te cu sac și tăvălește-te în cenușă; fă-ți jale ca pentru un fiu unic, o tânguire cât se poate de amară; căci pustiitorul va veni deodată peste noi. Ieremia 6:22-26.

Cele două clase ale lui Habacuc sunt cei îndreptățiți prin credință și cei care au mâncat și au băut din doctrinele Babilonului. Cei din ultimele zile ale visului lui Miller, care sunt reprezentați ca fecioare, fie dezvoltă caracterul lui Hristos și, astfel, primesc pecetea lui Dumnezeu, fie dezvoltă caracterul papalității și primesc semnul fiarei.

A sosit vremea ca lumina adevărată să strălucească în mijlocul întunericului moral. Solia îngerului al treilea a fost trimisă în lume, avertizându-i pe oameni împotriva primirii semnului fiarei sau al chipului ei în frunțile lor ori în mâinile lor. A primi acest semn înseamnă a ajunge la aceeași hotărâre la care a ajuns fiara și a susține aceleași idei, în opoziție directă față de Cuvântul lui Dumnezeu. Despre toți cei ce primesc acest semn, Dumnezeu spune: „Acela va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Lui; și va fi chinuit cu foc și cu pucioasă înaintea îngerilor sfinți și înaintea Mielului.” Review and Herald, 13 iulie 1897.

Fecioarele care beau vinul Babilonului vor bea, în cele din urmă, vinul mâniei lui Dumnezeu. În cartea lui Isaia, bețivii lui Efraim își manifestă beția oarbă răsturnând lucrurile, iar acea acțiune este de socotit drept „lutul olarului”.

Identificarea „necurmatului” ca simbol al lui Hristos răstoarnă adevărul cu privire la „necurmatul”, căci „necurmatul” este un simbol satanic. Identificarea de către Miller a „necurmatului” cu păgânismul este reprezentată în mod direct pe tablele lui Habacuc. Descoperirea de către Miller a pasajului din Tesaloniceni, care i-a permis să înțeleagă că tocmai păgânismul a fost „înlăturat”, pentru ca „omul fărădelegii” care șade în templul lui Dumnezeu să fie descoperit, constituie adevărul principal aflat în A doua Epistolă către Tesaloniceni, capitolul doi.

„Am citit mai departe și nu am putut găsi niciun alt loc în care [necurmatul] să fie întâlnit decât în Daniel. Atunci [cu ajutorul unei concordanțe] am luat acele cuvinte care stăteau în legătură cu el, ‘a înlătura;’ ‘el va înlătura necurmatul;’ ‘de la timpul când necurmatul va fi înlăturat,’ etc. Am citit mai departe și am crezut că nu voi găsi nicio lumină asupra textului; în cele din urmă am ajuns la 2 Tesaloniceni 2:7, 8. ‘Căci taina fărădelegii deja lucrează; numai că acela care acum oprește va opri până va fi luat din cale, și atunci va fi descoperit cel nelegiuit,’ etc. Și când am ajuns la acel text, O, cât de limpede și glorioasă s-a arătat adevărul! Iată-l! Acesta este necurmatul! Ei bine, acum, ce vrea să spună Pavel prin ‘cel ce acum oprește,’ sau ‘împiedică’? Prin ‘omul păcatului’ și ‘nelegiuitul’ se înțelege papismul. Ei bine, ce anume împiedică papismul să fie descoperit? Firește, păgânismul; așadar, ‘necurmatul’ trebuie să însemne păgânismul.’—William Miller, Second Advent Manual, pagina 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6 ianuarie 1853.

Semnificația „the daily” în Tesaloniceni, pe care Miller a descoperit-o, constituie adevărul principal al pasajului. Când Pavel îi identifică pe cei care nu iubesc adevărul și care, prin urmare, vor primi o amăgire puternică, el identifică, în mod cert, ura față de adevăr în sens general, dar adevărul la care pasajul face referire în mod direct este acela că „the daily” reprezintă Roma păgână.

Lumina trupului este ochiul: deci, dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău va fi plin de lumină. Iar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Deci, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare este întunericul acela! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: căci fie pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi; fie de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. Matei 6:22-24.

Există doar dragoste de adevăr sau ură față de adevăr. Nu există cale de mijloc. Puternica amăgire care vine peste fecioarele neînțelepte din Matei 25 se întemeiază pe respingerea luminii bijuteriilor lui Miller, care reprezintă testul final. Proba finală a Israelului antic a fost a zecea probă, iar bijuteriile lui Miller strălucesc de zece ori mai puternic în zilele de pe urmă. Simbolul respingerii bijuteriilor lui Miller este „necurmata”, pe care bețivii lui Efraim au răsturnat-o în a treia generație a Adventismului. „Necurmata” este un simbol satanic al păgânismului. Bețivii au introdus o bijuterie contrafăcută, adusă din protestantismul apostat, care identifică „necurmata” drept un simbol al lui Hristos.

Înțelegerea lui Miller cu privire la nestematele sale era limitată de contextul istoric în care fusese format. Convins că A Doua Venire era următorul eveniment profetic, el considera că rana de moarte a papalității din 1798 nu putea reprezenta decât a patra și ultima împărăție pământească din Daniel capitolul doi. Miller era, de asemenea, limitat în înțelegerea sa privind „necurmatul”, căci mărturia lui este că, prin revelație, a fost îndrumat către o metodă specifică de studiu, în cadrul căreia a afirmat că folosea Biblia sa, Concordanța lui Cruden și citea câteva ziare. Hotărârea de a studia în felul acela îi venise pur și simplu în minte.

În cei doisprezece ani cât am fost deist, am citit toate istoriile pe care le-am putut găsi; dar acum iubeam Biblia; ea vorbea despre Isus! Totuși, o bună parte din Biblie îmi rămânea încă obscură. În 1818 sau 1819, pe când stăteam de vorbă cu un prieten, pe care îl vizitasem și care mă cunoscuse și mă auzise vorbind pe când eram deist, el m-a întrebat, într-un mod destul de sugestiv: «Ce crezi despre textul acesta și acela?», referindu-se la vechile texte la care mă împotravisem pe când eram deist. Am înțeles ce urmărea și am răspuns: «Dacă îmi vei da timp, îți voi spune ce înseamnă.» «Cât timp îți trebuie?» «Nu știu, dar îți voi spune», am răspuns, căci nu puteam crede că Dumnezeu a dat o revelație care nu poate fi înțeleasă. Atunci m-am hotărât să-mi studiez Biblia, crezând că pot afla care este înțelesul voit de Duhul Sfânt. Dar de îndată ce am luat această hotărâre, mi-a venit gândul: «Presupune că găsești un pasaj pe care nu-l poți înțelege; ce vei face?» Atunci mi-a venit în minte acest mod de a studia Biblia: voi lua cuvintele unor astfel de pasaje și le voi urmări prin întreaga Biblie, ca să le aflu în felul acesta înțelesul. Aveam Concordanța lui Cruden, pe care o socotesc cea mai bună din lume; așa că am luat-o pe aceea și Biblia mea, m-am așezat la birou și n-am mai citit nimic altceva, decât puțin din ziare, fiindcă eram hotărât să știu ce înseamnă Biblia mea. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65.

Nestematele lui Miller nu au fost pur și simplu recunoscute prin metoda sa de studiu, ci și prin revelație directă de la Dumnezeu.

Dumnezeu a trimis pe îngerul Său să lucreze asupra inimii unui fermier care nu crezuse în Biblie, ca să-l conducă la cercetarea profețiilor. Îngerii lui Dumnezeu l-au vizitat în repetate rânduri pe acel ales, pentru a-i călăuzi mintea și a-i deschide înțelegerea asupra profețiilor care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu. Începutul lanțului adevărului i-a fost dat și a fost călăuzit să caute verigă după verigă, până când a privit cu uimire și admirație la Cuvântul lui Dumnezeu. A văzut acolo un lanț desăvârșit al adevărului. Acel Cuvânt pe care îl socotise neinspirat i s-a deschis acum înaintea vederii sale în frumusețea și slava sa. A văzut că o parte a Scripturii o explică pe alta, iar când un pasaj îi era închis înțelegerii, găsea în altă parte a Cuvântului ceea ce îl explica. El a privit Cuvântul sacru al lui Dumnezeu cu bucurie și cu cea mai adâncă reverență și teamă sfântă. Scrieri timpurii, 230.

Când Sora White afirmă că „Dumnezeu Și-a trimis îngerul” către Miller, se indică faptul că Gabriel a fost îngerul trimis către Miller, căci „îngerul Său” este un termen atribuit lui Gabriel.

Cuvintele îngerului: «Eu sunt Gabriel, care stau înaintea lui Dumnezeu», arată că el deține o poziție de mare cinste în curțile cerești. Când a venit cu un mesaj la Daniel, a spus: «Nu este nimeni care să-mi stea alături în aceste lucruri, afară de Mihail [Hristos], Voievodul vostru.»

Daniel 10:21. Despre Gabriel vorbește Mântuitorul în Apocalipsă, spunând că «El a trimis și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său robului Său Ioan.» Apocalipsa 1:1. Dorul veacurilor, 99.

Gabriel și ceilalți îngeri au fost trimiși să-i călăuzească mintea lui Miller și „să-i deschidă înțelegerea asupra profețiilor care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu”. Mesajul lui nu a fost pur și simplu dezvoltat prin metoda sa de studiu, ci și prin revelație divină. Însăși metoda pe care a folosit-o pentru a studia Biblia îi venise în minte. Când Dumnezeu aduce adevărul în mintea noastră, aceasta este revelație divină, spre deosebire de ajungerea la adevăr prin procesul de a împărți drept Scriptura. Miller a procedat în ambele feluri, dar revelația divină trebuia să facă parte din modul în care Miller a ajuns să înțeleagă subiectul „necurmatul”.

Miller nu ar fi recunoscut oscilația de gen din Daniel, capitolul opt, versetele 9–12, căci tot ce avea era Biblia și o concordanță lipsită de orice informații privitoare la limbile biblice. Nu ar fi văzut distincția dintre „sur” și „rum”, ambele traduse prin „a îndepărta”. Nu ar fi văzut distincția dintre „miqdash” și „qodesh”, ambele traduse prin „sanctuar”.

El nu ar fi văzut adevărul despre cuvântul "tamid", care apare de o sută patru ori în Biblie. Adevărul pe care nu ar fi putut să-l vadă (care este, de asemenea, adevărul pe care l-a văzut) era că, dintre cele o sută patru ocurențe ale cuvântului ebraic "tamid" în Biblie, numai în cartea lui Daniel cuvântul ebraic "tamid" este folosit ca substantiv. "Tamid" este cuvântul ebraic care înseamnă "continuu" și este tradus prin "the daily" în cartea lui Daniel.

Numai în cartea lui Daniel cuvântul este folosit ca substantiv, iar în celelalte nouăzeci și nouă de ori este folosit ca adverb. Din acest motiv, când traducătorii versiunii King James a Bibliei s-au confruntat cu faptul că Daniel folosește cuvântul de cinci ori ca substantiv, în timp ce toți ceilalți scriitori ai Bibliei au folosit cuvântul de nouăzeci și nouă de ori ca adverb, au fost constrânși de greutatea dovezilor să corecteze folosirea cuvântului ca substantiv de către Daniel. Pentru a-l corecta pe Daniel, au adăugat cuvântul 'sacrifice' la Cuvânt, și astfel au transformat un substantiv într-un adverb. Iar apoi, pentru a-i corecta pe traducători, Ellen White a fost inspirată să consemneze că ea "a văzut, în legătură cu 'Daily', că cuvântul 'sacrifice' a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia celor care au dat strigătul orei judecării".

Miller, după propria sa mărturie, căuta să înțeleagă „necurmatul”, pe care, în cele din urmă, l-a înțeles din 2 Tesaloniceni. Însă, tot după propria sa mărturie, atunci când căuta să înțeleagă un cuvânt, lua în considerare toate locurile unde era folosit acel cuvânt, iar cuvântul este folosit de încă nouăzeci și nouă de ori în Biblie. Totuși, mărturia lui despre „necurmatul” este că nu l-a găsit nicăieri decât în cartea lui Daniel, când a afirmat: „Am citit mai departe și n-am putut găsi niciun alt caz în care [necurmatul] să fie găsit, decât în Daniel.” Miller a fost condus la nestemate nu numai prin metoda sa de studiu, ci și prin revelația divină care i-a fost dată prin slujirea îngerilor.

De aceea, înțelegerea lui cu privire la „necurmatul” era corectă, dar limitată. El nu a putut recunoaște că, dintre cele cinci dați când „necurmatul” este menționat în cartea lui Daniel, una dintre cele trei dați când „necurmatul” este „luat” avea un sens diferit de celelalte două. O dată, „necurmatul” este asociat cu cuvântul ebraic „rum”, iar de celelalte două ori este asociat cu

cuvântul ebraic „sur”. Ambele cuvinte sunt traduse prin „a lua”, dar „rum”, în Daniel capitolul opt, versetul unsprezece, înseamnă „a ridica și a exalta”, iar în capitolul unsprezece, versetul treizeci și unu, și în capitolul doisprezece, versetul unsprezece, cuvântul „sur” înseamnă „a înlătura”.

Teologii care mănâncă și beau după dieta babiloniană susțin că, fie că îndeplinești un lucru, fie că îl ridici, ambele reprezintă un tip de înlăturare, astfel încât ambele cuvinte trebuie înțelese ca având același sens. Ei susțin că în toate cele trei dați când „the daily” este „înlăturat”, aceasta înseamnă întotdeauna a înlătura și, procedând astfel, sugerează că Daniel a fost neglijent în alegerea cuvintelor. Nu afirmă deschis aceasta, dar prin implicație învață că Daniel ar fi trebuit să folosească cuvântul „sur” în toate cele trei ocurențe, căci, potrivit teologilor, el ar fi intenționat același lucru de fiecare dată când „the daily” a fost „înlăturat”.

Ei fac același lucru cu cuvintele „miqdash” și „qodesh”, ambele traduse prin „sanctuar”, în versetele unsprezece până la paisprezece din capitolul opt. În fiecare apariție a termenului „sanctuar” din acele patru versete, ei insistă că toate reprezintă sanctuarul lui Dumnezeu. Din nou, prin inferență, Daniel ar fi trebuit pur și simplu să folosească „qodesh” în toate cele trei referințe și să nu folosească „miqdash” în versetul unsprezece. Miller nu a recunoscut deosebirea dintre acele cuvinte, dar teologii moderni o recunosc și, când o fac, insistă că nicio deosebire nu trebuie recunoscută. Totuși, Miller, care nu a recunoscut deosebirile dintre cuvinte, a ajuns la o înțelegere opusă celei a teologilor moderni.

Realitatea este că Daniel a fost un scriitor deosebit de riguros, care cunoștea limba ebraică și a fost socotit de zece ori mai înțelept decât toți ceilalți înțelepți ai Babilonului, care, prin ei înșiși, erau oameni foarte înțelepți în societatea lor. Dacă cineva știa întrebuițarea corectă a limbii ebraice și modul în care ea trebuia redată în chip corect în istoria respectivă, acela era Daniel. Dacă Daniel a întrebuițat cuvinte diferite, aceasta a fost pentru că ele erau menite să transmită sensuri diferite, pe care el a urmărit în mod deliberat să le redea. Când se recunoaște folosirea distinctă de către Daniel a cuvintelor care sunt traduse prin „sanctuar” sau prin „a înlătura”, aceasta susține înțelegerea lui Miller despre „the daily”, pe care el a recunoscut-o chiar în pasajul în care Pavel arată că cei care urăsc adevărul sunt meniți să primească o puternică amăgire.

Cei care urăsc adevărul și cred minciuna care produce o rătăcire puternică sunt, de asemenea, reprezentați drept bețivii lui Efraim, împărțiți în două clase. O clasă este conducerea învățată, iar cealaltă este laicatul neînvațat, care nu va auzi decât ceea ce îi învață cei învățați. Ei sunt aceia care se ascund sub minciuni și care încheie un legământ cu moartea. Ei sunt aceia al căror suflet se îngâmă în Habacuc doi, și sunt fecioarele neînțelepte din Matei douăzeci și cinci. Ei sunt aceia care resping adevărurile fundamentale ale visului lui Miller, care strălucesc de zece ori mai strălucitor la sfârșit (reprezentând al zecelea și ultimul test pentru Israelul modern), așa cum este tipificat de al zecelea și ultimul test pentru Israelul antic.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Și Domnul a zis lui Moise: Până când Mă va întărâta poporul acesta? și până când nu vor crede în Mine, cu toate semnele pe care le-am arătat în mijlocul lor? Îi voi lovi cu ciurma și îi voi dezmoșteni și voi face din tine un neam mai mare și mai puternic decât ei. Și Moise a zis

Domnului: Atunci egiptenii vor auzi lucrul acesta (căci Tu ai scos poporul acesta prin puterea Ta din mijlocul lor) și îl vor spune locuitorilor acestei țări: căci au auzit că Tu, Doamne, ești în mijlocul acestui popor, că Tu, Doamne, ești văzut față în față, și că norul Tău stă deasupra lor, și că Tu mergi înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, iar noaptea într-un stâlp de foc. Acum, dacă vei ucide tot acest popor ca pe un singur om, atunci neamurile care au auzit faima Ta vor vorbi, zicând: Pentru că Domnul n-a putut să aducă poporul acesta în țara pe care a jurat că le-o va da, de aceea i-a ucis în pustiu. Și acum, Te rog, să se arate mare puterea Domnului meu, după cum ai spus, zicând: Domnul este îndelung răbdător și bogat în îndurare, iertând nelegiuirea și călcarea legii, dar nicidecum nu-l socotește nevinovat pe cel vinovat, pedepsind nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam. Iartă, Te rog, nelegiuirea acestui popor după mărimea îndurării Tale și după cum ai iertat acest popor, din Egipt și până acum. Și Domnul a zis: Am iertat după cuvântul tău; dar, viu sunt Eu, tot pământul se va umple de slava Domnului. Fiindcă toți acei bărbați care au văzut slava Mea și minunile Mele pe care le-am făcut în Egipt și în pustiu și M-au ispitit acum de zece ori și n-au ascultat de glasul Meu, negreșit nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor; niciunul dintre cei ce M-au întărâtat nu o va vedea. Dar robul Meu Caleb, pentru că a avut în el un alt duh și M-a urmat pe deplin, pe el îl voi aduce în țara în care a intrat, iar sămânța lui o va stăpâni. Numeri 14:11-24.